

Sygn. akt: II AKa 404/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Śpiechowicz
Sędziowie	SSA Aleksander Sikora SSO del. Zbigniew Radwan (spr.)
Protokolant	Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Krzysztofa Błacha**

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2012 roku sprawy

Z. S. s. S. i E.

ur. (...) w H.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
i inne

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 25 kwietnia 2012 roku, sygn. akt. XXI K 23/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla punkt 5 i 7 wyroku;
- na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.06.2010 roku orzeka wobec oskarżonego Z. S. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez wpłatę na rzecz (...) Sp. z o. o. z siedzibą w C. kwoty 19.363,14 (dziewiętnaście tysięcy trzysta sześćdziesiąt trzy złote i czternaście groszy);

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz

adwokata J. K. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę

738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu Z. S. w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 404/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2012 roku (sygn. akt XXI K 23/11) Sąd Okręgowy w Katowicach w punkcie 1 wyroku, na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu Z. S. – któremu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 22 kwietnia 2010 roku – pkt 1 wyroku (sygn. akt XXI K 9/08), przypisano winę za występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. – karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Ponadto w punkcie 2 wyroku na mocy art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Katowicach wymierzył oskarżonemu Z. S. – któremu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 22 kwietnia 2010 roku – pkt 2 wyroku, sygn. akt XXI K 9/08, przypisano winę za występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. – jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

W punkcie 3 wyroku, na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd Okręgowy w Katowicach wymierzył oskarżonemu Z. S. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej względem oskarżonego Z. S. kary łącznej pozbawienia wolności – w punkcie 4 wyroku – Sąd Okręgowy w Katowicach zaliczył oskarżonemu na mocy art. 63 § 1 k.k. okres zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania od dnia 12 grudnia 2006 roku do dnia 18 grudnia 2006 roku.

Ponadto w punkcie 5 wyroku, na mocy art. 46 § 2 k.k. Sąd Okręgowy w Katowicach orzekł wobec oskarżonego Z. S. środek karny w postaci nawiązki w kwocie 20 000 złotych (dwadzieścia tysięcy złotych) na rzecz: (...), ul. (...).

Powołanym wyżej wyrokiem w punkcie 6 Sąd Okręgowy w Katowicach na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł również wobec oskarżonego Z. S. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części poprzez wpłatę na rzecz:

- a. (...) sp. z o.o. (...) Spółka Komandytowa M. ul. (...) kwoty 790,61 złotych (siedemset dziewięćdziesiąt złotych i sześćdziesiąt jeden groszy)
- b. (...) sp. z o.o. W., ul. (...) kwoty 52 365,45 złotych (pięćdziesiąt dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt pięć złotych i czterdzieści pięć groszy);
- c. (...) sp. z o.o. G. ul. (...) -go maja 2 kwoty 4 814,82 zł (cztery tysiące osiemset czternaście złotych i osiemdziesiąt dwa grosze);

Na mocy art. 415 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Katowicach w w.w. wyroku zasądził od oskarżonego Z. S. na rzecz (...) Spółdzielnia (...) ul. (...) kwotę 25.324,15 zł (dwadzieścia pięć tysięcy trzysta dwadzieścia cztery złote i piętnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku.

W punkcie 7 wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 25 kwietnia 2012 roku (sygn. akt. XXI K 23/11) na zasadzie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego Z. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Spółka komandytowa kwotę 3074,40 zł (trzy tysiące siedemdziesiąt cztery złote i czterdzieści groszy) tytułem zwrotu wydatków oskarżyciela posiłkowego. Cytowanym wyżej wyrokiem na mocy art. 29 ust.1 ustawy „Prawo o adwokaturze” Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 1180,80 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt złotych i osiemdziesiąt groszy) w tym 220,80 zł (dwieście dwadzieścia złotych i osiemdziesiąt groszy) podatku VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego. Na zasadzie art. 624 k.p.k. Sąd Okręgowy

w Katowicach zwolnił oskarżonego Z. S. od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym opłaty i wpisu stosunkowego.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Prokurator Rejonowy Sosnowiec - Południe w Sosnowcu, który na podstawie art. 425 § 1 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego. Powołując się na treść art. 438 pkt 1 k.p.k. prokurator zarzucił temu wyrokowi obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a to art. 46 § 1 k.k., poprzez nieorzeczenie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem spółce (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w C.pomimo skazania oskarżonego Z. S.zaskarżonym wyrokiem za przestępstwo na szkodę pokrzywdzonej spółki oraz skutecznego złożenia przez pokrzywdzoną spółkę wniosku o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem w kwocie 19 363,94. zł. Apelujący ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 19 363,94 zł na rzecz pokrzywdzonej spółki (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w C..

Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym oskarżyciel publiczny, powołując się na art. 440 k.p.k., art. 434 § 2 k.p.k. podniósł ponadto obrazę art. 46 § 2 k.k. w punkcie 5 wyroku, poprzez orzeczenie środka karnego w postaci nawiązki, w kwocie 20 000 złotych, na rzecz (...), B.ul. (...)w sytuacji gdy przepis ten w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 5 listopada

2009 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 7 grudnia 2009 roku) wykluczał możliwość orzekania nawiązki za przestępstwa przeciwko mieniu i wniósł o uchylenie orzeczenia również i w tym zakresie.

Apelację od powołanego wyżej wyroku wywiódł także obrońca oskarżonego Z. S., który na zasadzie art. 425 § 1 i § 2, art. 444 k.p.k. i art. 447 § 2 k.p.k. zaskarżył ten wyrok w części, tj. w punktach: 1, 2, 3, 5, 6 oraz 7 na korzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego orzeczeniu temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to przepisu art. 424 k.p.k., poprzez niewskazanie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku faktów, jakie Sąd uznał za udowodnione, a jakie za nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, w tym przede wszystkim na jakiej podstawie Sąd odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego;
- rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej oskarżonemu Z. S. w wysokości 3 lat pozbawienia wolności oraz środków karnych, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy jej niższy wymiar niż orzeczona, czy też orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem oraz nie wymierzanie oskarżonemu środków karnych w takiej wysokości, jak w zaskarżonym wyroku, tym bardziej, że nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa oskarżonego i wynika to również z właściwości i warunków osobistych oskarżonego Z. S., jego sposobu życia przed popełnieniem przypisanych mu występków i zachowania się po ich popełnieniu.

Apelujący ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. bądź wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem i wymierzenie środków karnych w niższej wysokości względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w zakresie orzeczenia o karze i środkach karnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na uwzględnienie zasługują wnioski apelacji prokuratora, a mianowicie o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej spółki (...) z siedzibą w C. kwoty 19.363,94 zł, jaki i o uchylenie środka karnego w postaci nawiązki zawartego w punkcie 5 zaskarżonego orzeczenia.

Również apelacja obrońcy oskarżonego wywołała uchylenie zaskarżonego punktu 7 części skazującej wyroku (po sprostowaniu numeracji postanowieniem Sąd Apelacyjny z dnia 8 listopada 2012 roku). Zmiana ta nie wynika jednak z trafności któregokolwiek z postawionych przez obrońcę zarzutów.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji prokuratora stwierdzić należy, że ma on rację, gdy podnosi, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego tj. art. 46 § 1 i § 2 k.k.

Ponieważ, w dacie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw obowiązywała inna niż w dacie orzekania ustawa i była ona względniejsza dla sprawcy, (gdyż wykluczała możliwość fakultatywnego nałożenia obowiązku naprawienia szkody, przy braku wniosku pokrzywdzonego) należy, kierując się normą art. 4 § 1 k.k., stosować odpowiednio przepisy art. 46 § 1 i § 2 k.k., art. 49 a k.p.k. oraz art. 415 § 5 k.p.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks Karny, ustawy- Kodeks postępowania karnego, ustawy-Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych (Dz. U. z 2009 r., Nr 206, poz. 1589).

Przenosząc powyższą zasadę na grunt niniejszej sprawy - skoro pokrzywdzony, spółka z o.o. (...), złożyła w trybie art. 46 § 1 k.k. i w terminie określonym w art. 49 a k.p.k. wniosek o naprawienie szkody wyrządzonej jej przestępstwem, za które skazany został oskarżony, to obowiązkiem sądu meriti było nałożenie stosownego obowiązku. Do uchybienia wymienionemu przepisowi przyznał się zresztą sąd w uzasadnieniu wyroku.

Z trafnych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż pokrzywdzony (...) sp. z o.o., w dniu 8 listopada 2006 roku, sprzedała oskarżonemu towar, wystawiając fakturę na kwotę 19.363,94 zł., nie otrzymując zapłaty. Spółka nie występowała na drogę postępowania cywilnego o zasądzenie wymienionej kwoty. Wobec powyższego korekta wyroku poprzez nałożenie wymienionego obowiązku naprawienia szkody poprzez nałożenie wskazanego obowiązku naprawienia szkody polegającego na zapłacie kwoty odpowiadającej kwocie niezapłaconej przez oskarżonego faktury.

W przypadku podmiotów wymienionych w punktach 5, 6 a, b, c, wobec których Sąd meriti orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę stosownych kwot pieniężnych, były złożone przez nie wnioski o naprawienie wyrządzonej przestępstwem szkody w terminie, wynikającym z art. 49 a k.p.k. W tym zakresie rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe.

W brzmieniu sprzed nowelizacji kodeksu karnego, obowiązującej z dniem 8 czerwca 2010 roku § 2 art. 46 k.k. wskazywał, iż zamiast obowiązku (naprawienia szkody) określonego w § 1 sąd może orzec na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w celu zadośćuczynienia za ciężki uszczerbek na zdrowiu, naruszenie czynności narządu ciała, rozstrój zdrowia, a także za doznaną krzywdę.

Tak więc orzeczenie w punkcie 5 wyroku przez Sąd I instancji wobec oskarżonego środka karnego, w postaci nawiązki w kwocie 20 000 złotych, na rzecz pokrzywdzonego (...) było niedopuszczalne, bowiem szkoda w mieniu, wyrządzona wymienionemu wyżej pokrzywdzonemu przestępstwem, za które skazany został oskarżony nie znajdowała się wśród zachowań przestępczych opisanych w art. 46 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji kodeksu karnego wskazanej powyżej.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego uchybienia procesowego, w oczywisty sposób skutkującego wadliwością zapadłego w oznaczonym punkcie 6) (po sprostowaniu winien nosić on numer kolejny t.j.7) wyroku rozstrzygnięcia. Ów błąd nie został dostrzeżony przez żadnego ze skarżących, jednakże musi być przez Sąd Apelacyjny wzięty pod uwagę – zignorowanie go usankcjonowałoby złamanie jednej z zasadniczych norm gwarancyjnych określonych w przepisach prawa procesowego. Polegał ona zasądzeniu powództwa cywilnego, w sytuacji gdy takie rozstrzygnięcie nie zapadło w wyroku uchylonym.

Uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 23.12.2010 roku, sygn. II AKa 365/10 akt i przekazany do ponownego rozpoznania, w części rozstrzygnięcia o karze, zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania oraz kosztów zastępstwa

adwokackiego, wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 22 kwietnia 2010 roku zawierał m.in. w punkcie 5 obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...)Spółdzielni (...) we W.poprzez zapłatę kwoty 25.324,15 złotych. Pokrzywdzony nie złożył wniosku o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem – co było m.in. przyczyną uchylenia tego rozstrzygnięcia.

Wymieniony pokrzywdzony natomiast, w dniu 16 maja 2011 roku złożył powództwo cywilne, domagając się zasądzenia od oskarżonego kwoty 20.757,50 złotych. Sąd meriti przyjął powództwo cywilne do rozpoznania i zasądził na rzecz pokrzywdzonego kwotę 25.324,15 złotych, tożsamą jak w środku karnym orzeczonym częściowo uchylonym wyrokiem, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku.

Orzeczenie powództwa cywilnego w sytuacji niedopuszczalności nałożenia obowiązku naprawienia szkody (z powodu braku wniosku) jest orzeczeniem ustalającym dolegliwość realnie większą niż dolegliwość wynikająca z treści orzeczenia uchylonego.

Nie ulega więc wątpliwości, iż ferujący zaskarżony wyrok (tj. z dnia 25 kwietnia 2012 roku) Sąd Okręgowy związany był normą art. 443 k.p.k. Obowiązywał go tzw. pośredni zakaz reformationis in peius. Orzekający w dniu 23 grudnia 2010 roku Sąd Apelacyjny rozstrzygał bowiem wyłącznie na skutek wniesienia apelacji przez obrońcę oskarżonego, a zatem na korzyść tego ostatniego.

Stosownie do wskazanego przepisu sąd meriti nie mógł już wydać orzeczenia surowszego niż uchylone (okoliczności określone w art. 434 § 3 k.p.k. nie miały w niniejszej sprawie miejsca).

(patrz: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 10 września 2004 roku III KK 96/2004 LexPolonica nr 379371, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005/4 poz. 18).

Podkreślić należy, iż zakres pośredniego zakazu reformationis in peius (art. 443 kpk) jest taki sam, jak i zakres bezpośredniego zakazu reformationis in peius (art. 434 kpk), a oznacza to, że orzeczeniem surowszym jest każde orzeczenie ustalające dolegliwość realnie większą niż dolegliwość wynikająca z treści orzeczenia uchylonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2002 roku II KK 339/2002 Prokuratura i Prawo – dodatek 2003/7-8 poz. 14).

Niedopuszczalne z powodu zakazu reformationis in peius było przyjęcie powództwa cywilnego złożonego po uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Tym samym w zaistniałej sytuacji procesowej Sąd meriti powinien odmówić przyjęcia powództwa cywilnego na podstawie art. 65 § 1 pkt 1 k.p.k., gdyż z mocy przepisu szczególnego – art. 443 k.p.k. – było ono niedopuszczalne.

Konsekwencją wskazanego uchybienia procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia było uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia, w tym zakresie.

Z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 443 k.p.k. zarówno w przypadku uchylenia rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 5 jak i 7 wyroku nie ma możliwości wydania orzeczenia następczego. Przedmiotem zarzutów apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego były bowiem wyłącznie kwestie orzeczonych środków karnych, określonych w art. 46 § 1 i 2 k.k.

i tylko w tym zakresie sytuacja prawna w ewentualnym ponownym postępowaniu mogłaby ulec zmianie.

Wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia w zakresie wymienionych środków karnych, z przyczyn wyżej wskazanych, uchylenie wskazanych rozstrzygnięć nie zamyka drogi pokrzywdzonym do dochodzenia swoich roszczeń na gruncie prawa cywilnego.

Przystępując do merytorycznej oceny podniesionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów, na wstępie wskazać trzeba, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził dowody, niezbędne by poczynić istotne ustalenia dla rozstrzygnięcia o karze oskarżonego.

Przeprowadzone ponownie postępowanie dowodowe nie zawiera braków i uchybień proceduralnych, mających bezpośredni wpływ na treść wydanego orzeczenia. Zgodnie z treścią art. 442 par. 2 k.p.k., w wypadku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji Sąd, któremu przekazano sprawę orzeka w granicach, w jakich nastąpiło przekazanie. Tak, więc podstawą wyrokowania był zgromadzony materiał dowodowy i ustalenia faktyczne prawomocnie ustalone oraz te dowody przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej.

Przyjęta przez sąd meriti ocena tych dowodów jest poprawna, gdyż jest rzeczowa i obiektywna, nie narusza granic swobodnej oceny dowodów.

Należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie w ponownie prowadzonym postępowaniu wobec Z. S. nie wykazano żadnych dowodów, które mogłyby w jakimkolwiek stopniu uprawdopodobnić możliwość uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze się oparł dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Nadto, uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymogi określone w art. 424 k.p.k.

Nie budzi również zastrzeżeń zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja, dlaczego wyjaśnienia oskarżonego Z. S. nie zasługiwały na wiarę, rzeczowy wywód w tym przedmiocie zasługuje na akceptację.

Nie jest zasadnym jest również zarzut rażącej niewspółmierności kary. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 par.4 k.p.k. zachodzi wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, mających wpływ na wymiar kary zachodzi rażąca dysproporcja pomiędzy sumą orzeczonych kar zasadniczych i środków karnych a karą jaką należałoby orzec kierując się dyspozycją art. 53 k.k.

Skoro kary jednostkowe pozbawienia wolności za czyny przypisane oskarżonemu, są karami bliższymi dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a kara łączna została orzeczona z zachowaniem pełnej zasady absorpcji to przedstawiona w tym względzie argumentacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Sąd meriti w sposób prawidłowy ocenił stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, stąd przedstawioną w uzasadnieniu argumentację Sąd Apelacyjny aprobuje i podziela.

Uzasadnienie wyroku, wbrew wywodom skarżącego zawiera w szczególności wskazanie okoliczności wpływających na wymiar kary, jak motywacja i sposób zachowania się oskarżonego – jego przemyślane działanie, rodzaj i wymiar ujemnych następstw przypisanych mu przestępstw (łączna wartość mienia stanowiącego przedmiot przestępstwa popełnionego na szkodę wielu podmiotów gospodarczych była znaczna), jego właściwości i warunki osobiste, czy wreszcie sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu (art. 53 § 2 k.k.).

Kierując się tymi kryteriami stwierdzić należy, że orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe a następnie kara łączna pozbawienia wolności oraz środki karne należy uznać za współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynu, tak skonfigurowana kara stanowi właściwą represję karną.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego kara pozbawienia wolności w bezwzględym wymiarze winna być traktowana jako ostateczność, gdy inne formy oddziaływań resocjalizacyjnych nie są wystarczające, a wobec uprzedniej karalności oskarżonego za umyślne przestępstwa podobne, w niniejszej sprawie taka sytuacja wystąpiła.

Mając na uwadze zaprezentowane powyżej motywy Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w pozostałej części utrzymał w mocy, nie dopatrując się innych niż dostrzeżone uchybień, które należałoby uwzględnić w wyniku złożonych apelacji czy też z urzędu.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym, uzasadniają przepisy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1985 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009 r. Nr 146 poz. 1188 j.t. z późn. zm.) i § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono natomiast w oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.), zwalniając oskarżonego od ponoszenia ich przed sądem apelacyjnym z uwagi na to, że byłoby to dla niego zbyt uciążliwe.